

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Cob/156/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1423201427
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vlastimil Pavlikovský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1423201427.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vlastimila Pavlikovského a členov senátu Mgr. Mariána Degmu a JUDr. Valérie Kleinovej, ml., v právnej veci navrhovateľa: Assessment Systems Slovakia, s.r.o., so sídlom Kutlíkova 17, 851 02 Bratislava, IČO: 36 700 665, zastúpeného: SODOMA VULGAN, spol. s r.o., so sídlom Kominárska 2,4, 831 04 Bratislava, IČO: 47 254 084, proti odporkyni: D.. G.. K. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XX, XXX XX R., zastúpenej: URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Červeňova 15, 811 03 Bratislava, IČO: 47 244 895, o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, o odvolaní odporkyne proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava III č. k. B4-10Cb/34/2023-378 zo dňa 12.01.2024, takto

rozhodol:

- Krajský súd v Bratislave uznesenie Mestského súdu Bratislava III č. k. B4-10Cb/34/2023-378 zo dňa 12.01.2024 v napadnutých častiach (výroky I. a III.) potvrdzuje.
- Navrhovateľovi priznáva voči odporkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava III (ďalej aj „súd prvej inštancie“), uznesením č. k. 10Cb/34/2023-378 zo dňa 12.01.2024 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) vo výroku I. zriadil záložné právo za účelom zabezpečenia pohľadávky spoločnosti Assessment Systems Slovakia, s.r.o., so sídlom Kutlíkova 17, 851 02 Bratislava, IČO: 36 700 665, k nasledovnej nehnuteľnosti vo vlastníctve D.. G.. K. N., rod. I., narodenej XX.XX.XXXX, rodné číslo XXXXXX/XXXX, F. bytom G. XXXX/XX, XXX XX R., štátny občan SR: byt č. XX, nachádzajúci sa na 5. poschodí bytového domu so súpisným č. XXXX, druh stavby: Bytový dom, na pozemku s parc. č. XXXX/XX, vchod K.F. X/B, podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, na príslušenstve a spoluvlastnícky podiel k pozemku XXXX/XXXXXX, spoluvlastnícky podiel 1/1, ktorý je zapísaný na LV č. XXXX, okres Bratislava IV, obec Bratislava - Dúbravka, k.ú. N.. Vo výroku II. návrh navrhovateľa na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia vo zvyšnej časti zamietol. Vo výroku III. žiadnej zo strán sporu nepriznal právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

1.1. Po právnej stránke posúdil návrh podľa § 328 ods. 1, § 343 ods. 1 až 3, § 344, § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

1.2. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu, ktorý mal zistený ešte pri prvom čiastočnom vyhovení návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia uznesením č. k. 10Cb/34/2023-185 zo dňa 31.05.2023, a následne z podaní účastníkov konania, ktorými odstránil nedostatky vytknuté odvolacím súdom v jeho zrušujúcom uznesení č. k. 7Cob/31/2023-322. Navrhovateľ podaním, ktoré bolo súdu doručené 24.11.2023, po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom, doplnil svoj návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, v ktorom uviedol, že jeho peňažná pohľadávka voči odporkyni stále trvá a je dôvodná. Po podaní návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia podal navrhovateľ na Okresný súd Banská Bystrica návrh na vydanie platobného rozkazu na sumu 48.000,- €, pričom Okresný súd Banská Bystrica dňa 10.07.2023 vydal platobný rozkaz sp. zn. 35Up/388/2023, ďalej navrhovateľ podal návrh na vydanie platobného rozkazu na sumu 168.000,- €, pričom Okresný súd Banská Bystrica dňa 06.10.2023 vydal platobný rozkaz sp. zn. 29Up/1277/2023. Navrhovateľ opísal

podanie trestného oznámenia s opisom protiprávneho konania viacerých osôb, vrátane odporkyne, a zároveň si ako oznamovateľ a poškodený uplatnil nárok na náhradu škody v minimálnej sume 438.073,- €. Navrhovateľ zistil, že po podaní návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia odporkyňa zriadila na všetkých svojich nehnuteľnostiach vo výlučnom vlastníctve (jeden byt v Dúbravke a jeden byt v Karlovej Vsi) vecné bremená spočívajúce v práve doživotného užívania predmetných nehnuteľností v prospech svojich detí a zaťa. Zať odporkyne, pán A. D., pritom tiež pracoval u navrhovateľa. Podľa navrhovateľa bolo zrejmé, že pokiaľ bude mať v budúcnosti exekučný titul, výkon záložného práva bude v dôsledku vecných bremien podstatne sťažený. Navrhovateľ poukázal na to, že takéto ťarchy spočívajúce v práve až štyroch rôznych osôb doživotne užívať predmetné byty drasticky znižujú hodnotu nehnuteľností a byty robia prakticky nepredajnými. Toto konanie odporkyne podľa navrhovateľa preukazuje dôvodnosť podaného návrhu na zriadenie zabezpečovacieho opatrenia, nakoľko odporkyňa preukázateľne začala vykonávať úkony týkajúce sa jej majetku, na základe ktorých má navrhovateľ dôvodnú pochybnosť o tom, že exekúcia bude ohrozená. Vzhľadom na zaťažovanie nehnuteľností odporkyne ťarchami je podľa navrhovateľa potrebné urýchlene konať a zriadiť zabezpečovacie opatrenie, aby bola zabezpečená vymožitelnosť jeho pohľadávok z majetku odporkyne, skôr než odporkyňa svoj majetok bude účelovo znižovať a prevádzať na tretie osoby. Mal za to, že je naplnená aj požiadavka uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 741/2017. Opakovane zdôraznil, že odporkyňa bola odvolaná z funkcie konateľky navrhovateľa ku dňu 11.04.2023, o čom bola ústne opakovane informovaná aj za prítomnosti minimálne troch svedkov, a to C.. F. G., M. V. a B. N.. Práve z dôvodu, že odporkyňa spochybňuje dohodu o urovnaní, je podľa navrhovateľa absolútne nevyhnutné, aby bolo zriadené zabezpečovacie opatrenie, a to až do času, kým bude pohľadávka navrhovateľa priznaná súdom, alebo naopak, pokiaľ súd na návrh odporkyne napríklad nerozhodne, že dohoda o urovnaní je neplatná. Navrhovateľ uviedol, že pred uzatvorením dohody o urovnaní bola odporkyňa informovaná o zistených skutočnostiach a výške škody, pričom podpísaniu dohody o urovnaní zo strany odporkyne predchádzalo jej prosenie navrhovateľa o odpustenie. Navrhovateľ dodal, že odporkyňa sa zároveň ospravedlnila aj všetkým prítomným spolupracovníkom (napr. B. N., M. V.), navrhovateľovi tvrdila, že ju to celé mrzí a je jej ľúto, že konateľka navrhovateľa svojím protiprávnym konaním zatiahla do tejto situácie. Poukazuje na to, že priebeh týchto udalostí dokazujú zvukové nahrávky z trestného konania ČVS:ORP-442/1-VYS-B4-2023 vedenom na Okresnom riaditeľstve PZ Bratislava IV.

1.3. Navrhovateľ pre zdokladovanie trhovej hodnoty niektorých nehnuteľností vo vlastníctve odporkyne súdu prvej inštancie predložil inzeráty, z ktorých je zrejmé, že cena porovnateľného bytu, ako vlastní odporkyňa v lokalite K. Z., R. - N. (t.j. na tej istej ulici, ako sa nachádza byt odporkyne) sa pohybuje na úrovni 145.000,- €, 189.900,- €, resp. 127.990,- €. Trhová hodnota nehnuteľností vo vlastníctve odporkyne v lokalite Bratislava - Karlova Ves (v lokalite Dlhé diely, kde sa nachádza aj byt odporkyne) sa pohybuje na úrovni 159.000,- €, 155.000,- €, 125.000,- €, resp. 178.900,- €. Trhová hodnota nehnuteľností vo vlastníctve odporkyne v lokalite Bratislava - Petržalka sa pohybuje na úrovni 134.900,- €, 146.000,- €, resp. 146.800,- €. Byt nachádzajúci sa v Petržalke je podľa údajov z katastra nehnuteľností v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Vzhľadom na výšku pohľadávky navrhovateľa, teda minimálne vo výške 438.000,- € a hodnotu nehnuteľností, resp. bytov vo vlastníctve odporkyne, navrhovateľ trval na tom, že pokiaľ súd prvej inštancie nezriadi záložné právo na všetky nehnuteľnosti odporkyne uvedené v návrhu, je nevyhnutné nariadiť zabezpečovacie opatrenie minimálne v rozsahu na niektoré z dvoch bytov vo vlastníctve žalovanej, aby sa hodnota zabezpečenia aspoň priblížila k sume pohľadávky navrhovateľa vo výške minimálne 438.000,- €.

1.4. Odporkyňa po zrušení rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie doložila do spisu vlastné Čestné prehlásenie odporkyne zo dňa 30.11.2023, v ktorom opísala postoj pána R. k jej osobe. V odvolaní voči uzneseniu o zriadení zabezpečovacieho opatrenia odkazovala na trestné oznámenie zo dňa 29.06.2023, ktoré podala voči odporcovi pre podozrenie zo spáchania trestného činu hrubého nátlaku a podvodu. V tejto veci ČVS: ORP-442/1-VYS-B4-2023 bolo vyšetrovateľom vydané uznesenie, ktorým bola vec odmietnutá.

1.5. Pri opätovnom prejednaní návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia súd prvej inštancie zohľadnil aj rozsiahlu argumentáciu účastníkov konania, ako aj závery odvolacieho súdu. V zhode s prvým rozhodnutím dospel súd prvej inštancie k názoru, že navrhovateľ preukázal a osvedčil existenciu potreby neodkladnej úpravy pomerov.

1.6. Súd prvej inštancie mal reálnu existenciu a výšku pohľadávky pri prvotnom, ako aj pri tomto rozhodovaní jednoznačne preukázanú dohodou o urovnaní zo dňa 12.04.2023, ktorú odporkyňa a konateľ navrhovateľa podpísali s notárskym overením podpisov, a ktorej existenciu ani odporkyňa v odvolacom konaní nespochybnila.

1.7. Prevod sumy 48.000,- € z účtu navrhovateľa v čase, keď už odporkyňa nebola jeho konateľkou, po tom, ako ich tam sama z vlastného účtu na základe písanej dohody o urovnaní poslala, súd prvej inštancie vyhodnotil tak, ako že ide o flagrantnú snahu o vyhnutie sa plneniu svojho záväzku a marenie uspokojenia pohľadávky navrhovateľa. Odporkyňa tento prevod dokonca v odvolaní ani nepoprela. Jednotlivé vyjadrenia odporkyne (nevedela o odvolaní z funkcie konateľa, tvrdenia o spätnej platbe) vyznievajú podľa neho účelovo a nepresvedčivo. Súd prvej inštancie konštatoval, že ak by pripustil úvahu, že odporkyňa nevedela o svojom odvolaní z funkcie konateľky, ale prihliadajúc na celkovú napätú atmosféru medzi účastníkmi konania, nie je mu vôbec jasné, aký dôvod by ju oprávňoval na vykonanie bankového prevodu (ako konateľky) na svoj osobný účet. Ani legitímny konateľ obchodnej spoločnosti nemôže bez oprávnenia prevádzať financie z účtu obchodnej spoločnosti na svoj osobný účet.

1.8. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že odporkyňa zriadila na byte v jej osobnom vlastníctve na K. Z. vecné bremeno „in personam“ - právo doživotného bývania a užívania v prospech A. D., rod. N. a D.. A. D. D.. Na byte v jej osobnom vlastníctve na G. ulici zriadila vecné bremeno „in personam“ - právo doživotného bývania a užívania v prospech A. D., rod. N. a D.. A. D. D., G.. G. E. rod. N., A. E.. Podľa tvrdenia navrhovateľa ide pritom o deti odporkyne a ich manželov. Mal za to, že tieto kroky odporkyne sú snahou o zníženie hodnoty svojho majetku s jasným priemetom do ohrozenia exekúcie. Súd prvej inštancie považoval za notoriu, že byť so zriadeným vecným bremenom doživotného bývania a užívania pre dve a štyri osoby má pri prípadnom výkone záložného práva výrazný dopad na výšku uspokojovanej pohľadávky. Tieto úkony odporkyne, ktoré v prípade bytu na Agátovej ulici aj predchádzali zápisu sudcovského záložného práva nariadeného rozhodnutím súdu v tejto veci, boli podľa názoru súdu prvej inštancie novým samostatným dôvodom na vydanie požadovaného zabezpečovacieho opatrenia. Zriadenie uvedeného vecného bremena odporkyňou vyhodnotil súd prvej inštancie za účelové, v snahe znemožniť exekúciu, najmä pri byte na G. Z. H. R., nakoľko sa mu javilo viac ako nepravdepodobné reálne užitie a dôvodnosť tohto vecného bremena - práva bývania a užívania bytu štyrmi dospelými osobami, pričom v prospech dvoch z týchto osôb je zriadené identické vecné bremeno aj na byte na K. Z. Z uvedeného postupu odporkyne jednoznačne podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že dôsledkom jej konania je znižovanie hodnoty jej majetku.

1.9. Súd prvej inštancie považoval za správne a zákonné nariadenie zabezpečovacieho opatrenia len na jednej nehnuteľnosti, napriek tomu, že navrhovateľ navrhoval podstatne širšie zabezpečovacie opatrenie na viacerých nehnuteľnostiach. Práve zamietnutím časti návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia, súd prvej inštancie zohľadnil zásadu primeranosti nariadeného zabezpečovacieho opatrenia vzhľadom na eventuálnu výšku pohľadávky navrhovateľa voči odporkyňi. Konštatoval, že nemohol vziať do úvahy hodnoty jednotlivých nehnuteľností, na ktorých požadoval navrhovateľ zriadiť zabezpečovacie opatrenie, nakoľko tieto hodnoty nepozná, avšak ani ich poznať nemusí. Podmienkou na vydanie zabezpečovacieho opatrenia totiž nie je presná zhoda v hodnote zabezpečovanej nehnuteľnosti a hodnoty pohľadávky, ktorá má byť zabezpečená. Podmienkou na vydanie zabezpečovacieho opatrenia je obava z ohrozenia exekúcie. Hodnota zabezpečovanej nehnuteľnosti však nemôže byť rádovo vyššia ako hodnota pohľadávky, vzhľadom na zásadu primeranosti. Navrhovateľ si v iných súdnych konaniach už uplatnil pohľadávky voči odporkyňi v celkovej výške 216.000,- €, nariadenie zabezpečovacieho opatrenia len na jeden byt (označený vo výroku tohto uznesenia) sa teda podľa súdu prvej inštancie javí ako práve primerané.

1.10. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Súd prvej inštancie v rozhodovaní o náhrade trov konania v prejednávanej veci považoval za neúčelné až nemožné pomerne rozdeliť náhradu trov konania a z toho dôvodu rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko navrhovateľ bol v konaní úspešný len čiastočne a odporkyňa bola úspešná v odvolacom konaní.

2. Odporkyňa podala v zákonnej lehote proti uzneseniu súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. odvolanie, ktoré odôvodnila § 365 ods. 1 písm. a) CSP (neboli splnené procesné podmienky), v spojení s § 365 ods. 1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), § 365 ods. 1 písm. d) CSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci - a to vadu arbitrárnosti, zmätočnosti, nezákonnosti) a v spojení s § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Navrhla, aby odvolací súd vo veci sám rozhodol, návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v celom rozsahu zamietol a aby odporkyňi priznal voči navrhovateľovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%, eventuálne aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a konanie o nariadení

zabezpečovacieho opatrenia zastavil a odporkyňi priznal voči navrhovateľovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2.1. Namietala nedostatočnosť, nepresvedčivosť odôvodnenia napadnutého uznesenia, prečo súd prvej inštancie zriadil zabezpečovacie právo práve na dotknutej nehnuteľnosti. Poukázala na nedostatok objektívne zdokladovanej hodnoty dotknutej nehnuteľnosti. Nepovažovala prevod sumy 48.000,- € za dostatočný dôvod preukázania ohrozenia exekúcie. Uviedla, že sa nezbavuje majetku, zriadením vecných bremien na svojich nehnuteľnostiach neohrozuje prípadnú exekúciu. Mala za to, že sú splnené zákonné požiadavky na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, že existencia samotného dlhu nepostačuje na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Súd prvej inštancie mal v tomto konaní vykonať plnohodnotné dokazovanie a určiť, či je dohoda o urovaní neplatným právnym úkonom. Navrhovateľ podľa odporkyne neosvedčil existenciu svojej pohľadávky voči nej a ani dôvodnosť obavy, že exekúcia bude ohrozená.

2.2. Na viacerých miestach odvolania odporkyňa opakuje, že súd prvej inštancie sa nezaoberal posúdením (ne)platnosti dohody o urovaní. Týmto súd prvej inštancie podľa odporkyne konal v priamom rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením podľa odporkyne rozhodol v priamom rozpore so záväzným právnym názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého samotný dlh nemôže byť bez ďalšieho dôvodom na vydanie zabezpečovacieho opatrenia.

2.3. Odporkyňa poukázala na to, že svoj majetok neukracuje, a ani v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie neukracovala, naopak, domáhala sa súdnej ochrany a vo vzťahu k finančným prostriedkom len previedla späť platbu, ktorá nemala právny základ - odporkyňa pritom pripomína, že absolútnu neplatnosť právneho úkonu je nutné skúmať ex offo.

2.4. Súd prvej inštancie v napadnutom uznesení podľa odporkyne nedostatočne odôvodnil, v čom spočíva hrozba exekúcie. Len poukaz na predzvesť snahy vyhnúť sa splneniu svojej povinnosti, a to spätný prevod sumy 48.000,- €, je nedostatočný a navyše právne irelevantný. Uvedené nebolo dostačujúce ani pri prvom vydaní uznesenia o čiastočnom vyhovení návrhu žalobcu, nakoľko došlo k jeho zrušeniu odvolacím súdom. Prvoinštančný súd svoje závery nerozšíril, a odporkyňa nevidela dôvod, kedy by sa odvolací súd mal odchýliť od svojho predchádzajúceho rozhodnutia. Vecné bremená na nehnuteľnostiach odporkyne nie sú podľa nej dôvodom na zriadenie zabezpečovacieho opatrenia.

2.5. Namietala, že súd prvej inštancie sa ani pri opätovnom rozhodovaní dostatočne nevysporiadal so skutočnosťou, či dohoda o urovaní je skutočne platným právnym titulom zakladajúcim pohľadávku navrhovateľa voči odporkyňi. Prítom zákon ukladá navrhovateľovi povinnosť hodnoverne osvedčiť nielen potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavy z ohrozenia exekúcie, ale aj dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. Uviedla, že nikdy zo slobodnej vôle nepodpísala dohodu o urovaní zo dňa 12.04.2023 medzi navrhovateľom a odporkyňou, pričom k uvedenému bola donútená početnými vyhrážkami zo strany navrhovateľa. Dohoda o urovaní nie je slobodným prejavom odporkyne a bola podpísaná bol sústavným psychickým nátlakom a vydieraním tak, ako uvádza odporkyňa v tomto svojom čestnom prehlásení.

2.6. Súd prvej inštancie podľa nej nezohľadnil zásadu primeranosti nariadeného zabezpečovacieho opatrenia vzhľadom na (i tak len eventuálnu) výšku pohľadávky navrhovateľa voči odporkyňi.

3. Odporkyňa v podaní zo dňa 04.03.2024 doložila do konania znalecký posudok č. 23/2024 zo dňa 26.02.2024, vypracovaný MUDr. Ivan André, PhD., MPH, MHA, súdny znalec Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Psychiatria a Sexuológia, evidenčné číslo znalca 914 733 (ďalej len „znalecký posudok“), ktorý mal v celom rozsahu podporovať jej argumentáciu, a naopak rázne oslabiť vecné argumenty protistrany. Odporkyňa poukázala na to, že záverom znaleckého posudku sa vyhodnotilo, že v priebehu apríla 2023 prišlo k rozvoju akútnej paranoidne halucinatórnej psychózy odporkyne, pričom dňa 12.04.2023, v deň podpisu zmluvy o urovaní sa odporkyňa nachádzala v stave prechodnej kognitívnej poruchy na báze znejasneného vedomia, ako výsledku akútne pôsobiacej psychotraumatickej situácie (akútnej stresovej reakcie). Znalecký posudok vo vzťahu k pamäťovej stope prijal závery, že oslabenie pamäťovej stopy je bežné, avšak odporkyňa nemá sklony k vymýšľaniu, či fabulovaniu. Z uvedeného dôvodu nie je možné spochybňovať vnímanie situácií zo dňa 12.04.2023 práve odporkyne vo vzťahu k vyhodnoteniu skutkového deja v ten daný deň.

4. Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že považuje napadnuté uznesenie za vecne a právne správne. Poukázal na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu v žiadnom prípade nehovorí o tom, že by mal súd prvej inštancie v tomto konaní skúmať neplatnosť dohody o urovaní a odporkyňa by uvedené mala rešpektovať. Navrhovateľ trval na tom, že odporkyňa mu svojím protiprávnym konaním spôsobila škodu,

príčom sa strany pôvodne vzájomne dohodli na zmierlivom riešení veci, výsledkom čoho bola dohoda o urovnaní. Na odporkyňu nebol zo strany navrhovateľa, či kohokoľvek iného, vyvíjaný žiaden nátlak, odporkyňa dohodu o urovnaní uzavrela dobrovoľne, pričom sa spolupodieľala aj na tvorbe jej obsahu. Navrhovateľ poukázal na to, že odporkyňa neplnila záväzky vyplývajúce z dohody, naopak, pokračovala v stupňovaní svojho protiprávneho konania podvodným spätným prevodom peňažných prostriedkov na svoj účet.

4.1. Navrhovateľ poprel tvrdenia odporkyne, že by bola dohoda o urovnaní výsledkom psychického nátlaku a vydierania a že je z toho dôvodu dohoda o urovnaní neplatná. D. R., konateľ navrhovateľa sa s odporkyňou stretol dňa 12.4.2023 po tom, čo nadobudol vedomosť o jej protiprávnom konaní. Približne v rovnakom čase sa o tomto jej konaní snažil aj s kolegami zabezpečiť dodatočné dôkazy. Na stretnutí, ktoré sa odohralo pred podpisom dohody o urovnaní, s týmito zisteniami odporkyňu konfrontoval. Odporkyňa zistené skutočnosti nepopierala, priznala ich, odôvodnila svoje konanie tým, že mala dlhy z minulosti a navrhovateľovi, ako aj ostatným kolegom, sa ospravedlnila. Hoci bol aj v tomto čase jedným z konateľov navrhovateľa aj p. R., druhou konateľkou a zároveň vedúcou zamestnankyňou navrhovateľa, ktorá mala plnú zodpovednosť za obchodné vedenie navrhovateľa, bola práve odporkyňa. Odporkyňa sa p. R. pred podpisom dohody o urovnaní ospravedlnila za to, že ho ako druhého konateľa zatiahla do týchto problémov. Navrhovateľ uviedol, že sa spoločne s odporkyňou dohodli, že poškodenému klientovi ponúknu kompenzáciu, čo malo smerovať aj k pokusu o záchranu podnikania navrhovateľa, čím by sa zároveň predišlo prepúšťaniu zamestnancov. Navrhovateľ, resp. konateľ p. R., zároveň ponúkol odporkyňu, že sa bude snažiť postarať sa o zamestnanca A. D. (zaťa odporkyne), aby nestratil prácu a tiež o ostatné zamestnankyne spoločnosti (v tom čase navrhovateľ nemal vedomosť o tom, že aj jedna zo zamestnankýň je dcérou odporkyne). P. R. dokonca ponúkol odporkyňu, že napriek jej protiprávnemu konaniu bude môcť v určitom rozsahu naďalej spolupracovať s navrhovateľom a tým pádom bude mať zaistený príjem. Uvedené jej ponúkol len z toho dôvodu, že počas rozhovoru prejavila ľútosť a vôľu spolupracovať pri efektívnom a rýchlom riešení situácie, ktorú spôsobila ona sama. Navrhovateľ poukázal na to, že sama odporkyňa iniciatívne ponúkla, že navrhovateľovi je pripravená okamžite uhradiť sumu 48.000,- € a zvyšok doplatí z prostriedkov, ktoré získa predajom jedného zo svojich bytov. Tieto sumy mali byť pritom ponúknuté klientovi navrhovateľa, ktorému bola spôsobená odporkyňou škoda. V tomto zmysle bol pripravený návrh dohody o urovnaní, pričom následne boli jej ustanovenia vysvetlené jednak odporkyňu, ako aj navrhovateľovi, obe strany dávali pripomienky alebo kládli otázky k jednotlivým ustanoveniam tak, aby im dobre porozumeli. Dohoda o urovnaní je teda výsledkom slobodnej vôle oboch jej zmluvných strán. Poprel argumentáciu odporkyne, že raz súd prvej inštancie ohodnotil pohľadávku na 216.000,- €, inokedy na 168.000,- €, resp. 48.000,- €. Zo záverov a odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva jednoznačný záver, z akej hodnoty pohľadávky pri rozhodnutí súd prvej inštancie vychádzal. Navrhovateľ svoje pohľadávky spolu vo výške 216.000,- € zažaloval na príslušných súdoch a v tomto konaní o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ktoré má poskytnúť navrhovateľovi predbežnú ochranu, neprináleží súdom rozhodovať a vykonávať rozsiahle dokazovanie o pohľadávkach, ktoré stačí len osvedčiť.

5. Odporkyňa v replike zo dňa 15.05.2024 namieta, že zo strany navrhovateľa boli predložené prepisy nahrávok, ku ktorým autenticitu, ako ani riadny prepis nie je možné overiť, čím je spochybnená ich dôveryhodnosť, ako aj sa jedná o novotu v konaní, nielen v rozsahu predloženia prepisu údajných nahrávok, ale aj skutkového stavu z nich vyplývajúceho, čím sa napáda prístupnosť predloženej dôkazu v civilnom konaní o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, a to aj z dôvodu, že navrhovateľ týmto dôkazom musel disponovať už v čase podania samotného návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia. Samotný prepis nahrávok nie je možné overiť, nakoľko do konania neboli zabezpečené originálne zvukové nahrávky výlučne ich prepis, pričom aj zo samotného prepisu nahrávok vyplýva, že sa nejedná o ucelený prepis, ale prepis sekaný a prerušovaný, čím nie je možné vyhodnotiť autenticitu a neporušenosť nahrávky, ako ani pravosť prepisu. Rovnako sa jedná o nahrávku, ktorá bola vyhotovená bez súhlasu žalovanej, bez jej vedomia. Jedná sa o nezákonný a nepoužiteľný dôkaz v zmysle § 12 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Odporkyňa mala za to, že súkromnú zvukovú nahrávku a jej prepis je nutné vnímať nielen ako zásah do jej osobných práv, ale aj ako nezákonný dôkaz, ktorý je v civilnom konaní neprípustný, nakoľko bol zhotovený bez jej súhlasu. Rovnako tak nie je možno overiť ani autenticitu nahrávky, ako ani jej neporušenosť, či predložený prepis.

5.1. Vo zvyšnej časti svojho podania zopakovala svoju predošlú argumentáciu, pričom poukázala na to, že zo strany navrhovateľa neboli naplnené podmienky na zriadenie zabezpečovacieho opatrenia na nehnuteľnostiach odporkyne a odvolaciemu súdu navrhla, aby rozhodol v zmysle jej odvolania a zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie.

6. Navrhovateľ v duplike zo dňa 26.06.2024 poukázal na to, že odporkyňa namietala, že navrhovateľ do konania predložil dôkazy, ktoré mal podľa jej názoru k dispozícii už skôr a namietala koncentráciu konania s odkazom na § 366 CSP. Zdôraznil, že § 366 CSP hovorí o tom, za akých podmienok možno v odvolaní použiť prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie. Odporkyňa pritom cituje aj časť z komentára k CSP, zaoberajúci sa práve použitím novôt v odvolacom konaní zo strany odvolateľa a v odvolaní. Navrhovateľ však nemá postavenie odvolateľa a nepodal odvolanie. Použitím tejto logiky sa potom sama odporkyňa diskvalifikovala z prípustnosti použitia dôkazov, ktoré do tohto konania predložila v rámci odvolacieho konania v konaní o vydanie zabezpečovacieho konania (pred začatím konania vo veci samej) a ktoré naďalej do konania predkladá po uplynutí lehoty na podanie odvolania.

6.1. Navrhovateľ poukázal na to, že bol nútený použiť dôkazy (prepisy nahrávok a odkaz na nahrávky v trestnom spise) v reakcii na odvolanie odporkyne, ktorá do konania vnáša tvrdenia a dôkazy nesúvisiace s konaním o zriadenie zabezpečovacieho opatrenia. S odkazom na ustanovenie § 373 ods. 4 CSP, podľa ktorého prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia podmienok podľa § 366 najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu, mal navrhovateľ za to, že prostriedky a dôkazy, ktoré uplatnil po podaní odvolania odporkyne, uplatnil včas a zákonným spôsobom, pretože ich uplatnil v lehote na vyjadrenie sa k odvolaniu a v reakcii na odvolanie. Ustanovenie § 373 ods. 4 CSP sa vzťahuje na tú stranu konania, ktorý sa v rámci podaného odvolania procesne bráni.

6.2. Navrhovateľ mal za to, že jeho právo na náležité zistenie skutkového stavu a právo na spravodlivé rozhodnutie má v tomto konkrétnom prípade prednosť pred právom odporkyne na ochranu jej osobnosti. K prípustnosti dôkazu zvukovým záznamom vyhotoveným bez súhlasu osoby v konaní podľa CSP navrhovateľ odkázal na rozsudok Krajského súdu Bratislava zo dňa 20.10.2020, sp. zn. 4Cob/51/2019: „Súd prvej inštancie rešpektoval test proporcionality, podrobil dôkaz navrhnutý žalobcom a posúdil, či spĺňa kritéria vhodnosti, potrebnosti a primeranosti. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý vyhodnotil právo žalobcu na spravodlivý proces, ktoré v sebe zahŕňa aj nárok na náležité zistenie skutkového stavu za právo majúce prednosť pred právom osôb zúčastnených na ochranu súkromia osôb zachytených na predloženej zvukovej nahrávke. K tomuto záveru dospel súd najmä s ohľadom na skutočnosť, že nahrávka zachycuje obchodné rokovanie medzi žalobcom a žalovaným, teda zachytáva prejavy, ktoré nemožno považovať za prejavy súkromnej povahy, čo značne oslabuje intenzitu zásahu do ich osobnostných práv a predmetný zvukový záznam prehral. Odvolací súd je toho názoru, že vykonanie dôkazu vypočutím zvukovej nahrávky bolo zákonné, nakoľko ho vykonal súd priamo na pojednávaní.“

7. Odporkyňa vo vyjadrení zo dňa 19.07.2024 poukázala na to, že sa nemožno s tvrdením navrhovateľa stotožniť, nakoľko je jednoznačné, že navrhovateľ nahrávkami disponoval už v čase podania návrhu, a teda keby chcel mohol do konania už toho času doložiť reálne nahrávky, o ktorých existencii by nebolo pochyb, a to teda v ich celom znení. Z uvedeného následne mal byť vyhotovený prepis nahrávok, avšak uvedené nič nemení na tom, že touto formou dôkazu, nahrávkou, navrhovateľ disponoval už v čase pred podaním návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia a následný prepis bol poskytnutý len z časti nahrávok. Odporkyňa týmto vznáša dôvodnú obavu o tom, že v prípade ak samotný navrhovateľ uvádza, že prepis nahrávok trval tak dlhé časové obdobie, a teda jeho zabezpečenie, tak je možné predpokladať, že bolo nutné zo strany navrhovateľa selektívne vyberať pasáže, ktoré boli v jeho prospech, a teda iba týchto prepis zabezpečil. Odporkyňa tak naďalej namietala použitie nahrávok ako dôkazu v tomto konaní, pričom uviedla, že toho času voči jej osobe už neprebiehajú žiadne trestné konania, nakoľko aj všetky podané trestné oznámenia zo strany navrhovateľa boli odmietnuté a /alebo zastavené. Odporkyňa v celom rozsahu zotrvala na svojich vyjadreniach, ako aj na podanom odvolaní.

8. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 CSP, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie odporkyne nie je dôvodné.

9. Podľa § 343 ods. 1 CSP zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

10. Podľa § 343 ods. 2 CSP záložné právo sa zriaďuje vydaním uznesenia o zabezpečovacom opatrení. Záložné právo vzniká zápisom do príslušného registra.

11. Podľa § 343 ods. 3 CSP výkon záložného práva môže nastať až po tom, ako bola pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím. Podľa § 344 CSP ustanovenia o neodkladnom opatrení sa použijú primerane aj na zabezpečovacie opatrenie.

12. Zabezpečovacie opatrenie je sudcovské záložné právo a jeho právna úprava je obsiahnutá v ustanoveniach § 343 a § 344 CSP, pričom je nutné aplikovať primerane ustanovenia o neodkladnom opatrení. Zabezpečovacím opatrením súd zriadi záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa (zabezpečovacia funkcia), ak je obava, že exekúcia bude ohrozená (napr. dlžník realizuje faktické, resp. právne kroky na sťaženie exekúcie).

13. Existencia pohľadávky veriteľa a dôvodnosť obavy z ohrozenia exekúcie sú podmienky vydania zabezpečovacieho opatrenia, ktoré sú ustanovené kumulatívne.

14. Zo znenia ustanovenia § 343 ods. 1 CSP vyplýva, že súd môže zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená, pričom podľa § 344 CSP sa na zabezpečovacie opatrenie primerane použijú ustanovenia o neodkladnom opatrení. V zmysle platnej a účinnej právnej úpravy inštitútu neodkladného opatrenia je daná povinnosť navrhovateľa zabezpečovacieho opatrenia opisom rozhodujúcich skutočností v návrhu osvedčiť nielen potrebu nariadenia zabezpečovacieho opatrenia, ale súčasne je daná i povinnosť v zmysle § 326 ods. 1 CSP v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia opísať skutočnosti hodnoverne osvedčujúce dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. V neposlednom rade je v zmysle § 326 ods. 2 CSP daná povinnosť pripojiť k návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia listiny, na ktoré sa navrhovateľ odvoláva. Skutočnosť, že súd v zmysle § 329 ods. 1 CSP môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania, zakladá potrebu vysokej presvedčivosti samotného návrhu na jeho nariadenie. Povinnosťou súdu je dôsledne vyhodnotiť, či je návrh z objektívneho hľadiska presvedčivý a či došlo k osvedčeniu všetkých zákonom predpokladaných skutočností. Zákon ukladá navrhovateľovi povinnosť hodnoverne osvedčiť nielen potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu z ohrozenia exekúcie, ale aj dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, čo môže žalobca dosiahnuť najmä relevantnými skutkovými tvrdeniami, listinnými dôkazmi a kvalifikovanou právnou argumentáciou.

15. Podstatou zabezpečovacieho opatrenia je, že súd môže na návrh veriteľa zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Podľa dôvodovej správy k CSP, novým tohto inštitútu spočíva v možnosti reálneho zabezpečenia peňažnej pohľadávky veriteľa (navrhovateľa), teda navrhovateľa zabezpečovacieho opatrenia (potenciálneho oprávneného) v exekučnom konaní. Vo všeobecnosti záložné právo ako vecné právo k cudzej veci (zálohu) plní okrem zabezpečovacej funkcie aj uhradzovaciu funkciu, ak primárna povinnosť dlžníka spočívajúca v úhrade peňažnej pohľadávky nebude splnená.

16. Konanie o nariadení zabezpečovacieho opatrenia je plne ovládané dispozičným princípom strán. To znamená, že toto konanie nie je možné začať ex offa, ale len na návrh. V návrhu na začatie konania na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia musí veriteľ (navrhovateľ), okrem všeobecných náležitostí podania a žaloby, opísať rozhodujúce skutočnosti odôvodňujúce obavu, že exekúcia bude ohrozená, predmet záložného práva, ako aj skutočnosti hodnoverne osvedčujúce dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. Veriteľ musí k návrhu pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva.

17. Cieľom zabezpečovacieho opatrenia je eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli v priebehu konkrétneho civilného sporového konania nastať. Zabezpečovacím opatrením sa teda má poskytnúť rýchla ochrana porušených alebo ohrozených práv subjektu, ktorý podal návrh na jeho nariadenie. Vzhľadom na zmysel tohto procesného inštitútu sa v konaní a rozhodovaní o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia neuplatňuje princíp kontradiktórnosti a princíp rovnosti strán sporu tak striktné, ako v konaní vo veci samej. Všeobecný súd tak nemusí pri zisťovaní rozhodujúcich skutočností

dbať na všetky formality, ako to je pri riadnom procesnom dokazovaní vo veci samej, postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvýš pravdepodobná. Je však nutné, aby boli osvedčené aspoň základné skutočnosti potrebné pre záver o potrebe jeho nariadenia. Zabezpečovacie opatrenie môže slúžiť len na zabezpečenie peňažnej pohľadávky, ktorá môže vzniknúť na základe rôznych právnych titulov. V návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia by mala byť konkrétne peňažná pohľadávka špecifikovaná tak, aby bolo možné identifikovať, že tento peňažný nárok trvá a je dôvodný. Bez osvedčenia dôvodnosti a trvania peňažného nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a vo vzťahu ku ktorému môže byť ohrozená exekúcia, nemôžu byť splnené podmienky pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Pred nariadením zabezpečovacieho opatrenia súd musí vždy zvážiť, či zásah do práv dotknutej strany je primeraný navrhovateľom osvedčenému porušeniu jeho práv a právom chránených záujmov (zásada tzv. primeranosti zásahu). Pokiaľ ide o majetok, na ktorý sa má vzťahovať zabezpečovacie opatrenie, musí súd zohľadniť uvedenú zásadu primeranosti zásahov do majetkových pomerov dlžníka, a to aj vo vzťahu k pohľadávke, na zabezpečenie ktorej súd zriaďuje zabezpečovacie opatrenie. Z hľadiska rozsahu zabezpečenia tak nesmie vzniknúť zjavný nepomer. Súd by mal aj v tomto prípade rešpektovať zásadu a požiadavku proporcionality (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 741/2017-20).

18. Účelom zabezpečovacieho opatrenia je dočasná úprava práv a povinností strán sporu, ktorá neprejudikuje rozhodnutie vo veci samej. Všeobecný súd zabezpečovacím opatrením dočasne a predbežne upravuje pomery strán sporu, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania takého opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 741/2017-20 zo dňa 20.12.2017).

19. Po dôslednom oboznámení sa s obsahom spisu, odvolací súd konštatuje vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj správnosť dôvodov napadnutého uznesenia, ktorým súd prvej inštancie vec dostatočne správne skutkovo i právne vyhodnotil na základe stavu existujúceho v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd poukazuje na náležité a dostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie, s ktorým sa plne stotožňuje a konštatuje správnosť týchto dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

20. Navrhovateľom navrhované zabezpečovacie opatrenie sleduje zaistenie budúcej exekúcie voči odporkyni. Okrem existencie nároku musí však osvedčiť i to, že bez nariadenia zabezpečovacieho opatrenia by bola prípadná budúca exekúcia voči odporkyni ohrozená, pričom obava, že exekúcia bude ohrozená, musí byť reálna a musí hroziť bezprostredne.

20.1. Pokiaľ odporkyňa namietala, že súd prvej inštancie napadnutým uznesením rozhodol v priamom rozpore so záväzným právnym názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého samotný dlh nemôže byť bez ďalšieho dôvodom na vydanie zabezpečovacieho opatrenia, odvolací súd opätovne poukazuje na to, že dôvodom pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia môžu byť len skutočnosti, ktoré opodstatňujú obavu, že by prípadný výkon rozhodnutia mohol byť ohrozený. Síce existencia dlhu ešte sama osebe nemôže byť dôvodom pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ale medzi skutočnosťami, ktoré osvedčujú, že výkon rozhodnutia by bol ohrozený, je predovšetkým také konanie odporcu, ktorého dôsledkom je znižovanie hodnoty jeho majetku, ktorý možno výkonom exekúcie postihnúť alebo iné konanie, ktoré podstatnou mierou nepriaznivo ovplyvňuje jeho majetkové pomery (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 741/2017). V návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia a v doplnení návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia navrhovateľ dostatočne osvedčil, že sú splnené všetky hmotnoprávne, ako aj procesné podmienky pre vydanie zabezpečovacieho opatrenia. Odvolací súd poukazuje na to, že nielen scudzovanie nehnuteľností ako také, zbavovanie sa majetku v pravom zmysle, je jediným dôvodom, ktorý by osvedčil obavu z ohrozenia exekúcie, ale aj úkony smerujúce k znižovaniu hodnoty majetku, napr. zriadenie vecných bremien na nehnuteľnosti, osvedčujú obavu z ohrozenia exekúcie. Zabezpečovacie opatrenie sa nariaďuje, ak je obava z ohrozenia exekúcie, nie obava zo samotného zmarenia exekúcie.

21. Osvedčenie (na rozdiel od dokazovania) znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti (teda nie všetky rozhodujúce skutočnosti). Pri ich zisťovaní nemusí dbať na všetky formality, ako je to pri dokazovaní; postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvýš pravdepodobná. Súd však nie je v rámci tohto konania o zriadenie zabezpečovacieho opatrenia povinný skúmať domnelú neplatnosť dohody o urovaní z dôvodov namietaných odporkyňou.

22. Vydanie rozhodnutia o zabezpečovacom opatrení nie je možné podmiennečne spochybňovať preukázaním určitej objektívnej skutočnosti na preukázanie úmyslu odporkyne vykonať úkony súvisiace s vlastníctvom tejto nehnuteľnosti. Vyčkávaním na prejavenie úmyslu zo strany odporkyne by mohlo dôjsť k ďalšiemu prevodu nehnuteľností, pri ktorom už by ochrana vo vzťahu k navrhovateľovi bola znížená. Pokiaľ odporkyňa nemá v úmysle nehnuteľnosti scudzovať, resp. zaťažovať, tak zabezpečovacie opatrenie je vo vzťahu k nej bez právneho významu, a pokiaľ takýto úmysel mala, potom je jeho nariadenie dôvodné. Vyčkávanie ďalšej dispozície, by totiž mohlo práva navrhovateľa zmariť, alebo významne sťažiť tým, že majetok odporkyne by sa dostal mimo sféry dosiahnuteľnej navrhovateľom pri uspokojovaní jeho pohľadávky. Obava z ohrozenia exekúcie je odôvodnená najmä v prípadoch, keď nositeľ hmotnoprávnej povinnosti realizuje faktické alebo právne úkony smerujúce k sťaženiu alebo úplnému zmareniu budúcej exekúcie. Rovnako je daná dôvodná obava.

23. Odporkyňa tvrdila, že vecné bremená na nehnuteľnostiach boli zriadené len dočasne, z dôvodu zabezpečenia starostlivosti o ňu. Podľa odvolacieho súdu nie je pre poskytovanie prípadnej starostlivosti o odporkyňu alebo jej majetok potrebné zriaďovať vecné bremená, nakoľko vecné bremená spočívajúce v práve doživotného užívania neriešia tvrdenú potrebnú starostlivosť o odporkyňu. Odporkyňa uvádza, že dôvodom zriadenia vecných bremien je na jednej strane poskytovanie jej starostlivosti jej blízkymi osobami (deťmi a ich manželmi), na druhej strane zabezpečenie „nerušenej pracovnej a študijnej pohody jej dcéry a zaťovi“. Poskytovanie starostlivosti odporkyni odporuje požívaniu nerušenej pracovnej a študijnej pohody. Navyše sa potreba študijnej a pracovnej pohody dcéry a zaťa odporkyne javí ako účelová argumentácia, keďže nastala práve v období vzniku sporov medzi stranami. Tiež sa javí ako účelové zriadenie práva doživotného bývania a užívania dvojizbového bytu štyrmi dospelými osobami (resp. piatimi, vrátane odporkyne), pričom identické vecné bremeno je zriadené v prospech dvoch, z týchto štyroch osôb, aj na ďalší byt. Vecné bremeno pritom nespočíva v práve vstupu do bytu za účelom poskytovania starostlivosti o odporkyňu, ale v práve doživotného bývania a užívania bytov. Takto zriadené vecné bremeno sa odvolaciemu súdu javí ako nanajvyš účelové a vyvolávajúce pochybnosti o jeho zriadení práve z dôvodu zníženia ceny nehnuteľností.

24. Pokiaľ odporkyňa spochybňuje skutočnosť, že protiprávny spätný prevod sumy vo výške 48.000,- € mal preukazovať obavu, že exekúcia bude ohrozená, odvolací súd poukazuje na to, že túto skutočnosť je potrebné vnímať v kontexte všetkých skutočností, ktoré boli zatiaľ osvedčené a ktoré odôvodňujú obavu, že exekúcia bude ohrozená. Tými je okrem spätného prevodu 48.000,- € aj zriadenie vecných bremien na nehnuteľnostiach, čím dochádza k zníženiu ich hodnoty, čo priznala aj sama odporkyňa. Čo sa týka prevodu sumy 48.000,- €, odporkyňa najskôr sama uviedla, že platbu vykonala nie ako omyl, ale pod vplyvom navrhovateľa, po uzavretí dohody o urovaní. Následne si sumu späťne previedla na svoj účet s popisom platby vrátenie platby-omyl. Ide o nekonzistentné a účelové tvrdenia.

24.1. V prejednávanej veci existuje obava, že prípadná exekúcia proti odporkyni bude ohrozená, nakoľko odporkyňa neoprávneným bankovým prevodom z účtu navrhovateľa sama túto obavu spôsobila. Nie je zrejmý dôvod, ktorý by odporkyňu oprávňoval na vykonanie bankového prevodu (ako konateľky) na svoj osobný účet. Ani legitímny konateľ obchodnej spoločnosti nemôže bez oprávnenia prevádzať financie z účtu obchodnej spoločnosti na svoj osobný účet.

24.2. Pokiaľ odporkyňa namieta, že vo vzťahu k podanému trestnému oznámeniu zo strany navrhovateľa, sa súd prvej inštancie vôbec nepozastavil nad tým, čo sa s predmetným trestným oznámením stalo, a bez ohľadu na jeho procesný stav naň prihliadol ako na nosný osvedčovací prostriedok, zároveň, že v danom prípade nedošlo k akýmkoľvek meritórnym záverom v trestnom konaní, o ktoré by bolo možné opierať nárok navrhovateľa na vydanie zabezpečovacieho opatrenia, odvolací súd dodáva, že toto podané trestné oznámenie nebolo nosným osvedčovacím prostriedkom ani pre súd prvej inštancie, ani pre odvolací súd. Výpovede odporkyne z tohto konania len poukazovali na účelovosť a nekonzistentnosť tvrdení zo strany odporkyne, pričom v takomto prípade je irelevantné, či je trestné konanie meritórne skončené alebo nie, nakoľko súd prvej inštancie nepoukazyval na závery trestného konania, ale na výpoveď odporkyne, ktorých výsledok rozhodnutie nezmení. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že toto konanie nebolo vôbec nosným osvedčovacím prostriedkom, čo vyplýva nielen z napadnutého uznesenia, ale aj odôvodnenia tohto uznesenia.

25. Poukazovanie odporkyne na zlý zdravotný stav v čase spísania spornej dohody o urovaní a predkladanie lekárskeho správy, či znaleckých posudkov, ktoré by mali preukazovať jej nespôsobilosť túto dohodu uzavrieť, je pre predmetné konanie irelevantné. Odporkyňa nebola v čase uzavretia

spornej dohody o urovaní obmedzená v spôsobilosti na právne úkony súdom, a následne dodatočné predkladanie lekárskeho správ a znaleckého posudku sa javí odvolaciu súdu ako účelové, navyše ako dôkaz je predložený v zmysle § 365 ods. 3 CSP oneskorene. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Po uplynutí lehoty na podanie odvolania nemožno rozširovať ani meniť odvolacie dôvody, ani navrhované dôkazy. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že ak mienila v tomto konaní odporkyňa argumentovať tým, že nie je schopná si pamätať rozhodné skutočnosti, v čestnom vyhlásení, ktoré sama doložila, dopodrobna vykresľuje skutočnosti, ktoré sa mali stať.

26. Odporkyňa opakovane odkazuje na zásadu proporcionality vytvorenej Spolkovým ústavným súdom Nemecka. Argumentuje proporcionalitou, kde odkazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15Co/76/2021, ktoré sa však týka neodkladného opatrenia spočívajúceho v úplnom zákaze nakladania s vecami a právami.

26.1. Pokiaľ odporkyňa poukazuje na rozhodnutia krajských súdov, či iných senátov krajských súdov, odvolací súd uvádza, že rozhodnutia krajských súdov nie sú pre súd prvej inštancie ani pre odvolací súd záväzné. V zmysle záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí publikovanom ako judikát R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovisk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovisk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovisk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986. Pojem „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ sa ale nenapĺňa rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), krajských súdov Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Českej republiky, ani Európskeho súdu pre ľudské práva (3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 165/2018, 6 Cdo 79/2017 8 Cdo 102/2017). Vychádzajúc z tohto záveru ustálenou rozhodovacou praxou nie sú rozhodnutia krajských súdov, ani iných senátov toho istého vec prejednávajúceho krajského súdu.

26.2. Odvolací súd udáva, že pri vydávaní zabezpečovacieho opatrenia z hľadiska proporcionality hodnota zabezpečovanej nehnuteľnosti však nemôže byť rádovo vyššia ako hodnota pohľadávky, vzhľadom na zásadu primeranosti. Navrhovateľ si v iných súdnych konaniach už uplatnil pohľadávky voči žalovanej v celkovej výške 216.000,- €, nariadenie zabezpečovacieho opatrenia len na jeden byt (označený vo výroku tohto uznesenia) sa odvolaciu súdu, rovnako ako súdu prvej inštancie, javí ako primerané. Súd prvej inštancie vybral jednu z viacerých nehnuteľností odporkyne na zabezpečenie pohľadávky navrhovateľa s prihliadnutím na zásadu primeranosti. Vydaním zabezpečovacieho opatrenia nedochádza k neprimeranému zabezpečeniu pohľadávky navrhovateľa. Práve zamietnutím časti návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia, súd prvej inštancie zohľadnil zásadu primeranosti nariadeného zabezpečovacieho opatrenia vzhľadom na eventúálnu výšku pohľadávky navrhovateľa voči odporkyni. Nariadením zabezpečovacieho opatrenia nevzniká u odporkyne žiadne zásadné obmedzenie v užívaní nehnuteľnosti (samozrejme okrem prípadu, ak by ich odporkyňa chcela skutočne scudzit'), ani nebezpečenstvo neoprávneného výkonu záložného práva, nakoľko tento výkon je možný len po právoplatnom priznaní pohľadávky navrhovateľa. V prípade preukázania tvrdenia odporkyne v súdnom konaní vo veci samej ako pravdivého a nepriznania v ňom pohľadávky navrhovateľovi, zanikne záložné právo. Uvedené zabezpečovacie opatrenie žiadnym neprimeraným spôsobom odporkyňu neobmedzuje v užívaní jej nehnuteľností a ani v ich prípadnom scudzovaní, zabezpečovacie opatrenie nie je disproporčné.

26.3. Navrhovateľ preukázal trhovú hodnotu nehnuteľností inzerátmi na porovnateľné nehnuteľnosti, pričom na účely tohto konania postačuje osvedčenie skutočností. „Nariadeniu predbežného opatrenia nebráni, ak žalobca k návrhu na predbežné opatrenie nepredloží ocenenie nehnuteľností, ktorá má byť predbežným opatrením postihnutá, ak medzi pohľadávkou, ktorej budúci výkon rozhodnutia je ohrozený, a cenou nehnuteľnosti nie je výrazný nepomer.“ (R 72/1996).

27. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že navrhovateľ osvedčil a aj preukázal existenciu svojej pohľadávky dohodou o urovaní, podanými návrhmi na vydanie platobných rozkazov spolu vo výške rovnajúcej sa sume, ktorú mu bola podľa dohody o urovaní povinná plniť odporkyňa (resp. súdom vydanými platobnými rozkazmi na dané sumy, ako aj osvedčením, že o týchto návrhoch sa ďalej koná), ako aj osvedčením, že medzi stranami, resp. ich právnymi zástupcami prebiehali viaceré rokovania smerujúce k mimosúdnu riešeniu sporov, ktoré boli iniciované práve zo strany odporkyne, a ktorá reálne nemala prečo tieto iniciovať, pokiaľ pohľadávka navrhovateľa neexistovala a neexistuje, ako v tomto konaní tvrdila. Navrhovateľ preukázal, že eviduje voči odporkyni pohľadávku v (minimálnej) výške 216.000,- €, a to jednak dohodou o urovaní a podaním dvoch návrhov na vydanie platobných rozkazov, spolu vo výške rovnajúcej sa sume 216.000,- €, pričom žalované sumy a dané súdne konania majú základ v dohode o urovaní, resp. bezdôvodnom obohatení sa odporkyne na úkor navrhovateľa, keď si bez právneho titulu a protiprávne previedla odporkyňa na svoj účet sumu 48.000,- €. V týchto súdnych konaniach zatiaľ nebolo ani vytyčené pojednávanie, podania navrhovateľa neboli právoplatne odmietnuté či zamietnuté, nárok navrhovateľa stále trvá.

28. Pokiaľ odporkyňa poukázala na to, že súd prvej inštancie vôbec neprihliadol na jej tvrdenia a argumentáciu a tieto bez ďalšieho vyhodnotil ako „účelové“, a to bez toho, aby svoj postoj bližšie zdôvodnil, odvolací súd sa s touto námietkou nemôže vôbec stotožniť. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/145/2011 zo dňa 16.11.2011). Súd prvej inštancie dostatočne a jasne zdôvodnil, prečo považoval tvrdenia a argumentáciu odporkyne za účelovú. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby sporová strana bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (sp. zn. I. ÚS 50/04).

28.1. Námietka odporkyne o nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia je nedôvodná, pretože rozhodnutie je preskúmateľné, súd prvej inštancie sa po vrátení pôvodného v časti zamietajúceho uznesenia odvolacím súdom v odôvodnení napadnutého uznesenia náležite a dostatočne vysporiadal so skúmaním zákonných podmienok pre osvedčenie nároku na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a v intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu doplnil napadnuté uznesenie o chýbajúce argumenty a presvedčivo odôvodnil, na základe čoho v časti vyhovel návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Napadnuté uznesenie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí a jeho závery nie sú arbitrárne.

29. V čase, kedy si mala odporkyňa ako konateľka navrhovateľa vrátiť mylnú platbu, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v danom čase odporkyňa už nebola konateľkou navrhovateľa, o čom mala vedomosť, a ak by aj nemala, ako sama tvrdí, ako konateľka by nemala žiaden relevantný dôvod prevádzať si peniaze z účtu spoločnosti na svoj osobný účet. Ďalšie tvrdenia odporkyne, že jej nebolo oznámené, že bola odvolaná z funkcie konateľky, že nebolo vydané žiadne rozhodnutie škodovej komisie, nemala podpísanú dohodu o hmotnej zodpovednosti, fakturácia klientom navrhovateľa a pod., sú pre konanie o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia irelevantné, nesúvisiace s týmto konaním a odvolací súd sa tak k nim nevyjadroval.

30. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti odvolania odporkyne, nakoľko má za to, že navrhovateľ osvedčil dôvodnosť tvrdených skutočností na účely vydania uznesenia o zabezpečovacom opatrení. Pokiaľ ide o ďalšie konkrétne odvolacie námietky odporkyne, tieto vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné. V konaní o návrhu zabezpečovacieho opatrenia sa nemôže súd zaoberať samotnou podstatou platnosti dohody o urovaní strán sporu a vysloviť záver o absolútnej neplatnosti právneho úkonu, čo bude predmetom konania vo veci samej. Odvolací súd vyhodnotil všetky navrhovateľom tvrdené skutkové i právne argumenty týkajúce sa okamžitej a naliehavej potreby súdnej ochrany jeho nárokov a potreby okamžitého zásahu súdu za účelom úpravy vzájomných faktických a právnych vzťahov navrhovateľa a odporkyne v časti súdom prvej inštancie priznaného navrhovaného spôsobu za dostatočne osvedčené z dôvodu obavy, že exekúcia bude ohrozená. Súd prvej inštancie vyvodil správny právny záver, keď uzavrel, že navrhovateľ osvedčil, že existuje obava z ohrozenia exekúcie. Táto obava z ohrozenia exekúcie je daná tým, že odporkyňa vykonáva úkony smerujúce k zníženiu hodnoty nehnuteľností v jej výlučnom vlastníctve a sťaženiu prípadného výkonu záložného práva (toho času aj zriadenie vecných bremien), uvedenie navrhovateľa do omylu tým, že má záujem

dobrovoľne plniť dohodu o urovaní (v lehote stanovenej v dohode o urovaní najprv zaplatila prvú splátku dlžnej sumy vo výške 48.000,- €), následný preukázaný podvodný prevod sumy 48.000,- € z účtu navrhovateľa späť na účet odporkyne. Odvolací súd tak napadnuté uznesenie v odvolaní napadnutej časti, ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému navrhovateľovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3: 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP).